

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/14301 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 3 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 april 2007, verzonden op 4 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

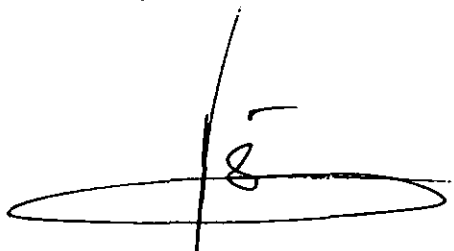
Uitgesproken in het openbaar op 30 mei 2007

408

Verzonden:

30 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

1

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/14301

V.nr.:

inzake: geboren op 2 van (gestelde) Liberisaanse nationaliteit,
wonende te eiser,
gemachtigde: mr. drs. E.M. Hoorenman, advocaat te Hoorn,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
gemachtigde: mr. S. Gobardhan, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 21 april 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 27 januari 2006 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 17 februari 2006 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 7 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 20 maart 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn aangevuld bij brief van 14 april 2006. In het verweerschrift van 22 september 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 oktober 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig A. Diably, tolk Madingo.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

5. Op 11 oktober 2006 heeft de rechtbank het onderzoek heropend in afwachting van een uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en zittingsplaats over de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van die bescherming (hierna: de Richtlijn). De uitspraak van de meervoudige kamer van 26 januari 2007, AWB 06/25287, is vervolgens aan partijen toegezonden voor een reactie. Eiser heeft bij brief van 12 februari 2007 gereageerd en heeft de rechtbank toestemming verleend zonder nadere zitting uitspraak te doen. Verweerder heeft geen inhoudelijke reactie gegeven, maar de rechtbank op 16 maart 2007 wel toestemming verleend zonder nadere zitting uitspraak te doen.

6. Vervolgens heeft de rechtbank het onderzoek gesloten.

AWB 06/14301

2

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is ontvoerd door de rebellen om voor hen te vechten. Hij is gevangen gezet. Later is eiser, bij de aanstelling van een nieuwe gevangenisdirecteur, vrijgelaten. Hij is teruggegaan naar zijn dorp, waar hij tijdens een controle is meegenomen door de militairen van Charles Taylor omdat men vermoedde dat eiser deel uitmaakte van de rebellen. Eiser is naar een gevangenis in Monrovia gebracht. De directeur aldaar, de heer _____ bleek een kennis van eisers vader te zijn en heeft hem helpen ontsnappen. Eiser heeft in de woning van de heer _____ verbleven totdat deze hem vertelde dat er overal in Monrovia opsporingsberichten waren opgehangen met eisers foto erop. Eiser is vervolgens gevlucht.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning omdat hem artikel 31, eerste lid en tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt tegengeworpen. Eiser heeft geen documenten overgelegd die zijn nationaliteit, identiteit en reisroute kunnen aantonen en zijn asielrelaas kunnen staven, terwijl hij hier blijkens zijn verklaringen wel toe in staat zou moeten zijn. Gelet hierop dient er een positieve overtuigingskracht uit te gaan van het asielrelaas van eiser. Daarvan is geen sprake. Eiser heeft vage, summiere, bevreemdend wettende en elkaar tegensprekende verklaringen afgelegd. Hij heeft op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat hij een zeer beperkte intellectuele ontwikkeling heeft. Nog afgezien van het feit dat eiser zijn asielrelaas ter zake niet nader heeft onderbouwd, brengt de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas met zich dat eiser geen aanspraken kan ontlenen aan de asielgronden zoals neergelegd in artikel 29, eerste lid aanhef en onder a, b, en c van de Vw 2000.

2. Eiser heeft aan het beroep – samengevat – het volgende ten grondslag gelegd. Het kan hem niet worden tegengeworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd, nu hij een zeer beperkte intellectuele ontwikkeling heeft en daarom niet het inzicht en overzicht had om de documenten op te vragen. Eiser heeft verzocht om een psychologisch onderzoek en kan dit niet zelf bekostigen. Verweerder had niet zo maar aan de psychische gesteldheid van eiser voorbij mogen gaan. Eiser is niet in staat een reële tijdsinschatting te maken. Eiser heeft geen goede opmerkingsgave en zijn asielrelaas toont een benedengemiddeld begripsniveau. Dit mag niet ten nadele van hem komen. Verder is eiser reeds mishandeld door de autoriteiten en loopt het risico dat dit bij terugkeer weer zal gebeuren teneinde van hem informatie en/of een bekentenis af te dwingen. Voorts komt eiser daardoor in aanmerking voor een vergunning op grond van klemmende redenen van humanitaire aard. Ten slotte heeft verweerder de bestreden beschikking en de daarin opgenomen belangenafweging onvoldoende gemotiveerd.

Ter zitting is in het kader van de betwisting van het ongeloofwaardigheidsoordel van verweerder artikel 4 van de Richtlijn aan de orde gesteld. Daaruit zou volgen dat verweerder een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en dat het bestreden besluit daarom ondeugdelijk is gemotiveerd.

IV. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte standhoudt.

2. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

3. Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

AWB 06/14301

3

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

4. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

5. De rechtbank is van oordeel dat verweerder het ontbreken van documenten in redelijkheid aan eiser heeft kunnen toerekenen. Nu eiser zijn stelling dat hij een zeer beperkte intellectuele ontwikkeling heeft en daarom niet het inzicht en overzicht had om de documenten op te vragen op geen enkele wijze heeft onderbouwd, heeft verweerder daar geen rekening mee hoeven houden. Het ligt op de weg van eiser, indien hij dat wenst, een psychologisch onderzoek te laten uitvoeren. Uit het voorgaande volgt dat verweerder de ongedocumenteerdheid in het nadeel van eiser bij het onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn verklaringen heeft kunnen betrekken.

6. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt tegengeworpen, ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan. Voorts behoort volgens vaste jurisprudentie van de AbRvS de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten en het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens, primair tot de verantwoordelijkheid van de minister. De rechtbank mag die beoordeling slechts terughoudend toetsen.

7. Verweerder heeft in het bestreden besluit gemotiveerd uiteengezet dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is, omdat eiser een groot aantal vage, summier, bevreemdingwekkende en elkaar tegensprekende verklaringen heeft afgelegd. Verweerder heeft daarbij in aanmerking genomen dat eiser niet in staat is om iets te vertellen over de rebellengroep waar hij verbleef, behalve de naam van de groep. Eiser kent de naam van de nieuwe directeur van de rebellengevangenis die hem heeft vrijgelaten niet en spreekt zichzelf tegen over de namen van zijn medegevangenen. Ook eisers verklaringen met betrekking tot zijn arrestatie en detentie door de militairen van Charles Taylor heeft verweerder onvoldoende aannemelijk geacht. Voorts heeft verweerder, gezien de gebeurtenissen in Liberia, het onaannemelijk geacht dat een nieuwe gevangenisdirecteur bij zijn aantreden alle gevangenen, die in de eerste plaats zijn gedetineerd om te bewerkstelligen dat zij voor de rebellen zouden gaan vechten, vrijlaat omdat hij zo blij zou zijn met zijn aanstelling. Ten slotte heeft verweerder eiser tegengeworpen dat eiser niet in het bezit is van de opsporingsberichten met zijn foto die in Monrovia zijn opgehangen. Eiser is naar eigen zeggen twee dagen tot twee weken bij de vriend van zijn vader, de heer , in huis geweest. Eiser was daarmee in de gelegenheid om hem om de opsporingsberichten te vragen. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van deze berichten hem niet is toe te rekenen.

AWB 06/14301

4

Met toepassing van de hiervoor gegeven maatstaf is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op grond van de weergegeven overwegingen in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is.

8. Zoals hiervoor reeds is overwogen heeft verweerder eiser kunnen tegenwerpen, dat het op de weg van eiser ligt zijn psychische gesteldheid te onderbouwen. Nu eiser dat heeft nagelaten, heeft verweerder de gestelde psychische tekortkomingen niet in zijn beoordeling hoeven te betrekken. Dat geldt evenzeer voor de door eiser aangevoerde taalproblemen met de tolk, nu eiser tijdens drie gehoren na zijn eerste gehoor is gehoord met behulp van een tolk in zijn taal van oorsprong en hij na deze gehoren heeft aangegeven dat er geen problemen waren met de communicatie. Uit het voorgaande volgt dat verweerder eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b, of c van de Vw 2000 heeft kunnen onthouden.

9. Nu de stelling dat verweerder geen juiste belangenafweging heeft gemaakt en aan het bestreden besluit een motiveringsgebrek kleeft, niet nader is geconcretiseerd kan dit niet tot een ander oordeel leiden.

10. In de aan partijen toegezonden uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en zittingsplaats van 26 januari 2007, AWB 06/25287, heeft de rechtbank geoordeeld dat op de Richtlijn geen beroep kan worden gedaan door vreemdelingen ten aanzien van wie een besluit is genomen dat dateert van voor het verstrijken van de implementatietermijn van de Richtlijn. Gezien het feit dat het bestreden besluit in de onderhavige zaak dateert van ruim voor het verstrijken van de datum van implementatie van de Richtlijn, kan een beroep op artikel 4 van de Richtlijn niet slagen, hetgeen door eiser in zijn brief van 12 februari 2007 ook is erkend. Ook deze beroepsgrond doet derhalve niet af aan het hiervoor gegeven oordeel.

11. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

12. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

13. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/14301

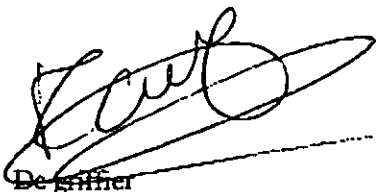
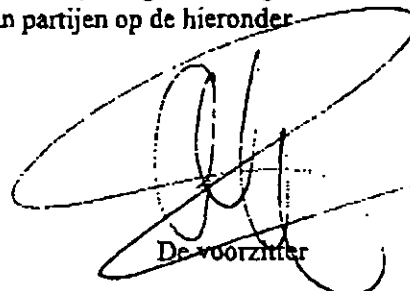
5

V. BESLISSING

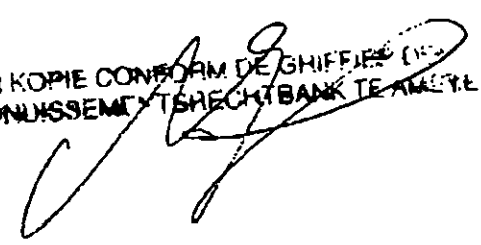
De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 3 april 2007 door mr. A.J. van Putten, rechter, in tegenwoordigheid van mr. M. van der Aar, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier
De voorzitter

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER (VW)
ARRONDISSEMENTSGERECHTSHOF TE AMSTERDAM

Afschrift verzonden op: - 4 APR 2007

Conc.: MA
Coll: MK
D:

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Westenberg, Heijnen & Maruanaya

Advocaten

bezoekadres: nieuwe steen 22 | telefoon: 0229 - 24 68 95
 correspondentieadres: | telefax: 0229 - 24 26 75
 postbus 330, 1620 ah hoom | E-mail: whmadvocaten@hetnet.nl

advocaten: | medewerkers:
 mr drs frank westenberg | nelleke ubels
 mr piet heijnen |
 mr katja hofmann-kuij | calette stam
 mr drs ed hoorenman |

Per post en fax nr. 070-3651380
 Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van
 de Raad van State
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-Gravenhage

Naam :
 Nationaliteit : Liberiaanse
 IND dossiernr. : 0304.21.0003
 V-nr. :
 Toevoeging RRB : aangevraagd
 Hoom :

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2466-C 23 APR 2007	
ZAAKNR. 200702837	
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSSCHRIFT TEGEN DE UITSpraak VAN DE RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE, ZITTING HOUDENDE TE AMSTERDAM VAN 3 APRIL 2007 INHOUDENDE ONGEGRONDVERKLARING VAN HET BEROEP

Geeft eerbiedig te kennen:

, hierna te noemen appellant, thans verblijvende te , in deze zaak woonplaats kiezende te Hoom, Nieuwe Steen 22 ten kantore van mr. drs. E.M. Hoorenman, advocaat en procureur, die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep, zulks met het recht op substitutie, stelt hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage zitting houdende te Amsterdam, van 3 april 2007, AWBnr. 06/14301, inhoudende ongegrondverklaring van het beroep tegen het besluit van verweerder van 7 maart 2006 waarbij de aanvraag van appellant tot verlening van een verblijfsvergunning asiel is afgewezen. De uitspraak van de rechtbank is bijgevoegd als productie 1.

Appellant verzoekt al hetgeen door of namens hem in eerdere aanleg naar voren is gebracht als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Tegen de bestreden uitspraak van de rechtbank voert ondergetekende namens appellant de navolgende grieven aan.

Westenberg, Heijnen & Maruanaya
Advocaten

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank onder r.o. 4 en 5 overwogen dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verder te noemen: de minister, de ongedocumenteerdheid van appellant in het nadeel van appellant heeft kunnen betrekken. Reeds in de zienswijze (productie 2) heeft appellant al aangegeven de opsporingsbiljetten nooit zelf te hebben gezien; dat het bestaan van deze opsporingsbiljetten heeft medegedeeld aan appellant en dat het mogelijk is dat deze opsporingsbiljetten in het geheel niet bestaan. Appellant heeft in de gronden van beroep (productie 3) nog eens herhaald dat hij over het werkelijk bestaan van het opsporingsbericht geen zekerheid kan geven en hij zich slechts kan baseren op vermoedens. Alleen al om deze reden had de rechtbank dienen te overwegen dat het ontbreken van documenten (het ging hier uitsluitend over het opsporingsbiljet) aan appellant niet valt toe te rekenen. Voorts heeft appellant melding gemaakt van zijn benedengemiddelde begripsniveau en verzocht om een psychologisch onderzoek teneinde zulks vast te stellen. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het op de weg van appellant lag een psychologisch onderzoek uit te voeren. Appellant heeft gesteld en aannemelijk gemaakt dat hij zo'n onderzoek niet kan bekostigen. Door te stellen dat het op de weg van appellant ligt om een dergelijk onderzoek uit te voeren heeft de rechtbank appellant in een positie van *unequality of arms* geplaatst ten opzichte van de minister. Het is appellant immers financieel onmogelijk een psychologisch onderzoek te bekostigen terwijl de minister wel zeer toereikende middelen heeft om een dergelijk onderzoek te doen uitvoeren. De rechtbank maakt zich hiermede schuldig aan schending van artikel 6 EVRM.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank onder r.o. 7 overwogen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van de opsporingsberichten hem niet valt toe te rekenen. Appellant verwijst als eerste naar hetgeen daarover onder grief 1 is gesteld. Voorts is de rechtbank in het geheel niet ingegaan op de stelling van eiser dat de opsporingsberichten niet bestaan; dat het aanplakken van deze opsporingsberichten heeft genoemd om appellant ertoe te bewegen zo snel mogelijk te vertrekken. De rechtbank had dit dienen te overwegen.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank onder r.o. 8 overwogen dat de minister aan appellant heeft kunnen tegenwerpen dat het op de weg van appellant ligt om zijn psychische gesteldheid te onderbouwen. De rechtbank staat daarmee toe dat appellant door de minister in een positie van bewijsnood wordt gebracht door aan appellant de middelen te onthouden om het noodzakelijke bewijs te bekostigen dan wel door appellant het onderzoek zelf te onthouden.

Westenberg, Heijnen & Maruanaya
Advocaten

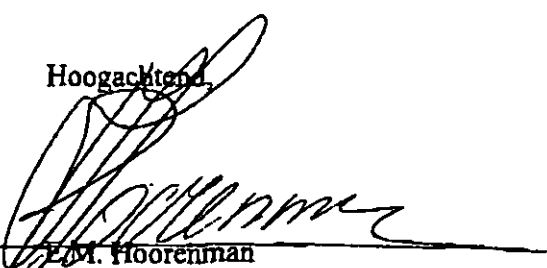

REDENEN WAAROM

appellant zich wendt tot de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek:

- het hoger beroep gegrond te verklaren
- de bestreden uitspraak te vernietigen;
- het beroep tegen het besluit van de minister alsnog gegrond te verklaren met vernietiging van dat besluit dan wel de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen;
- verweerder te veroordelen in de kosten van dit hoger beroep.

Hoogachtend,

E.M. Hoorenman